

4.

Tyltyl en Mytyl staan op de drempel van het Land der Herinnering. 'Draai aan de diamant, Tyltyl,' zegt Licht. 'Je zal een grote boom zien. Vanaf die boom ben je in het land waar jullie je overleden grootouders terugzien.'

'En de Blauwe Vogel dan?' vraagt Mytyl.

'Wat is ermee?' vraagt Licht.

'Die moeten we toch zoeken?'

'Inderdaad. Misschien vliegt die wel in de lucht van het Verleden. Dat weet je nooit.'

Tyltyl draait de diamant een stukje door.

Licht duwt Mytyl en Tyltyl over de drempel. 'Tegen kwart voor negen verwacht ik jullie terug.'

Broer en zus staan middenin een dichte nevel, aan de voet van een reusachtige eik.

'Dit is de boom!' roept Mytyl uit.

Langzaam trekt de dichte mist weg. De lucht wordt warmer.

'Kijk daar!' roept Tyltyl. Hij wijst naar een kleine boerenwoning, begroeid met klimplanten. Op de vensterbanken staan aarden potten met bloemen. Oma en opa zitten onderuitgezakt op een bank in de zon. Oma opent langzaam haar ogen en tuurt in het rond. Ze geeft opa een stomp. 'Voel jij iets?'

‘Ja, jouw prikkende elleboog tegen mijn knoken!’ Opa wrijft over zijn arm.

‘Nee, oude grompot, ik voel Tylyl en Mytyl. Ze denken aan ons.’

Nu voelt opa het ook. ‘Zou het?’

‘Opa en oma!’ Mytyl en Tylyl rennen naar ze toe.

De oudjes hinken hen tegemoet.

‘Ik heb nog steeds mijn houten been, hoor,’ kreunt opa.

‘En ik dan?’ zegt oma. ‘Reuma, jicht, artrose en knikkende knieën!’ Ze moet er wel om lachen.

Het viertal knuffelt en zoent.

‘Jullie zijn niks veranderd!’ roept Mytyl uit.

‘Jullie lijken nog altijd even... oud!’

‘Deugniet!’ Opa tilt zijn kleinzoon op en drukt hem dicht tegen zich aan.

‘Wij zijn hier gestopt met ouder worden,’ legt oma uit.

‘Maar jullie zijn niet gestopt met groeien. Ik ga je nog een keer meten,’ zegt hij.

In huis ruikt het heerlijk naar vroeger. Aan een haak hangt een vogelkooi met een slapende merel.

Tylyl gaat met zijn rug tegen de muur staan. Opa legt zijn hand op zijn hoofd. ‘Vier vingers, potjandorie!’ roept hij uit. ‘Je bent vier boerenkinkelvingers gegroeid.’

‘En ik?’ Mytyl gaat ook tegen de muur staan.

‘Drie vingers. Potjandorie!’

‘Jullie moeten vaker langskomen, hoor,’ zegt oma met opgestoken vinger.

‘Het kan alleen als de fee ons helpt,’ zegt Tylyl.

Maar oma hoort het niet. ‘Sinds Allerheiligen,’ sist ze. ‘Dat is veel te lang.’

‘Allerheiligen?’ Tylyl begrijpt er niks van. ‘Toen zijn we de deur niet uitgeweest.’

‘Toen hebben jullie veel aan ons gedacht,’ zegt oma. In een handomdraai tovert ze soep en brood op de tafel.

‘Als jullie aan ons denken, worden we wakker en dan zien we jullie terug,’ zegt opa.

‘Hoeven we alleen maar aan jullie te denken en dan zien jullie ons?’ Tylyl kan het niet geloven.

‘Weten jullie dat dan niet?’ Oma schept de soep in de borden en schudt misprijzend haar hoofd.

‘Nee.’

‘De levenden,’ bromt opa. ‘Leren ze dan nooit iets?’ Ook hij schudt zijn hoofd.

‘Slapen jullie dan heel de tijd?’ vraagt Mytyl.

Opa knikt. ‘Slapen is goed.’

‘Maar wakker worden ook,’ vindt oma.

‘Zijn jullie dan niet echt dood?’ vraagt Mytyl.

‘Dat woord kennen we hier niet,’ zegt oma met een knipoog.

Tylyl en Mytyl dopen een stuk brood in de kom en zuigen de soep er slurpend uit.

‘Manieren?’ vraagt oma.

‘Nog steeds geen,’ plaagt opa.

‘Is het hier fijn?’ vraagt Mytyl, met haar wangen vol brood.

Oma en opa knikken tegelijk. ‘Als jullie wat vaker zouden langskomen.’

‘Vorig jaar hebben jullie hier nog heerlijke appeltaart gegeten, weten jullie dat nog?’ vraagt oma.

‘Er waren dit jaar geen appels,’ zegt Tyltyl.

‘Onzin!’ knalt het uit opa’s mond. ‘Hier zijn er altijd.’

‘Dat is toch niet hetzelfde,’ zegt Mytyl voorzichtig.

‘Dat is het wel!’ Oma neemt haar kleindochter op schoot. ‘We kunnen elkaar toch vastnemen en zoenen en knuffelen? Dat is toch allemaal hetzelfde als vroeger?’

Tyltyl wil nog soep uit de kom in zijn bord scheppen, maar de helft van wat er in de grote lepel zit, gutst over de tafel op opa’s broek. Opa geeft Tyltyl een draai rond de oren.

‘Jij klungel!’ roept hij uit.

Tyltyl voelt aan zijn tintelende wang. Dan gaat hij steeds breder glimlachen.

‘Jouw klappen zijn ook nog steeds hetzelfde als vroeger.’ Hij vliegt opa om de nek. ‘Oh, opa, ik heb je zo gemist!’

‘Ik kan je nog wel een paar klappen geven, hoor,’ lacht opa.

Tyltyl wijst naar de vogelkooi. ‘Zingt de oude merel nog?’

De merel wordt wakker en zingt.

‘Zo gauw je aan hem denkt,’ knikt oma.

Tyltyl wringt zich los uit opa’s omhelzing en gaat dicht bij de zingende merel staan.

Hij slaakt een gilletje.

‘Mytyl, de merel is blauw!’

Mytyl gelooft het niet. Ze springt van oma’s schoot en rent naar de kooi.

‘Wat is die blauw!’ roept ze uit.

‘We zijn op zoek naar een blauwe vogel, oma. Mogen we hem meenemen?’

‘Wat kan je met een blauwe vogel aanvangen?’ vraagt oma.

‘We hebben hem nodig om iemand te genezen,’ zegt Mytyl.

‘Om iemand gelukkig te maken,’ zegt Tyltyl.

Opa vindt het best. ‘Het enige wat die vogel doet, is slapen. Wij hebben er toch niks aan.’

Tyltyl neemt de kooi van de haak en geeft opa een zoen.

Mytyl slaat haar armen om de brede heupen van oma.

De kerkklok slaat.

‘Heeft er iemand aan de tijd gedacht?’ vraagt oma. Die klok horen we al jaren niet meer. Wij denken hier nooit aan de tijd.’

‘Ik dacht aan de tijd,’ zegt Tyltyl.

Opa schudt zijn hoofd en moppert. ‘Die levenden toch, altijd gehaast.’

‘We moeten op tijd terug zijn van Licht,’ legt Tyltyl uit.

‘Licht?’ vraagt oma. Ze knikt nadenkend. ‘Aan afspraken kan je

je maar beter houden.' Ze geeft haar kleinkinderen een zoen.

'Kom gauw terug,' zegt opa.

'Het is iedere keer weer een geschenk als jullie gedachten bij ons op bezoek komen,' glimlacht oma.

Opa geeuwt. Oma geeuwt. Ze zwaaien naar Mytyl en Tyltyl die met de blauwe merel het Land der Herinnering verlaten.

Dan gaan ze weer op de bank in de zon zitten slapen. Voor opa zijn ogen sluit, zegt hij nog: 'Ik hoop dat die vogel blauw genoeg is.' Grinnikend dommelt hij in.

5.

Ondertussen heeft Poes de Dieren en de Dingen bij elkaar geroepen.

'Moeten jullie eens goed naar mij luisteren,' kirt ze.

Hond geeuwt.

'Bek dicht!' klauwt Poes.

'Jij hebt mij de les niet te lezen, snertkat!'

'Hou op met kat-en-hond te spelen,' zegt Brood. 'Jullie lijken wel water en vuur.'

'Wat wil je daarmee zeggen, krentenbol,' zegt Vuur.

'Zo licht ontvlambaar?' giechelt Water.

'Hou op!' beveelt Suiker. 'Ik wil weten wat Poes te zeggen heeft.'

'Wel...?' Poes likt haar kussentjes en strijkt over haar snorharen.

'Wij, de Dieren, de Dingen, hebben een ziel die de mensen niet kennen.'

Hond krabt verveeld aan zijn buik. 'Dus?'

'Daardoor zijn wij onafhankelijk.'

'Onafhankelijk?' Hond begrijpt het niet. 'Kan je dat opeten, onafhankelijk?'

Poes veegt de domme opmerking weg met haar klauw. 'Er zijn een heleboel dingen waar de mens over heerst, omdat hij het begrijpt. Maar hij kan niet begrijpen wat er in ons omgaat. Hij spreekt onze taal niet.'